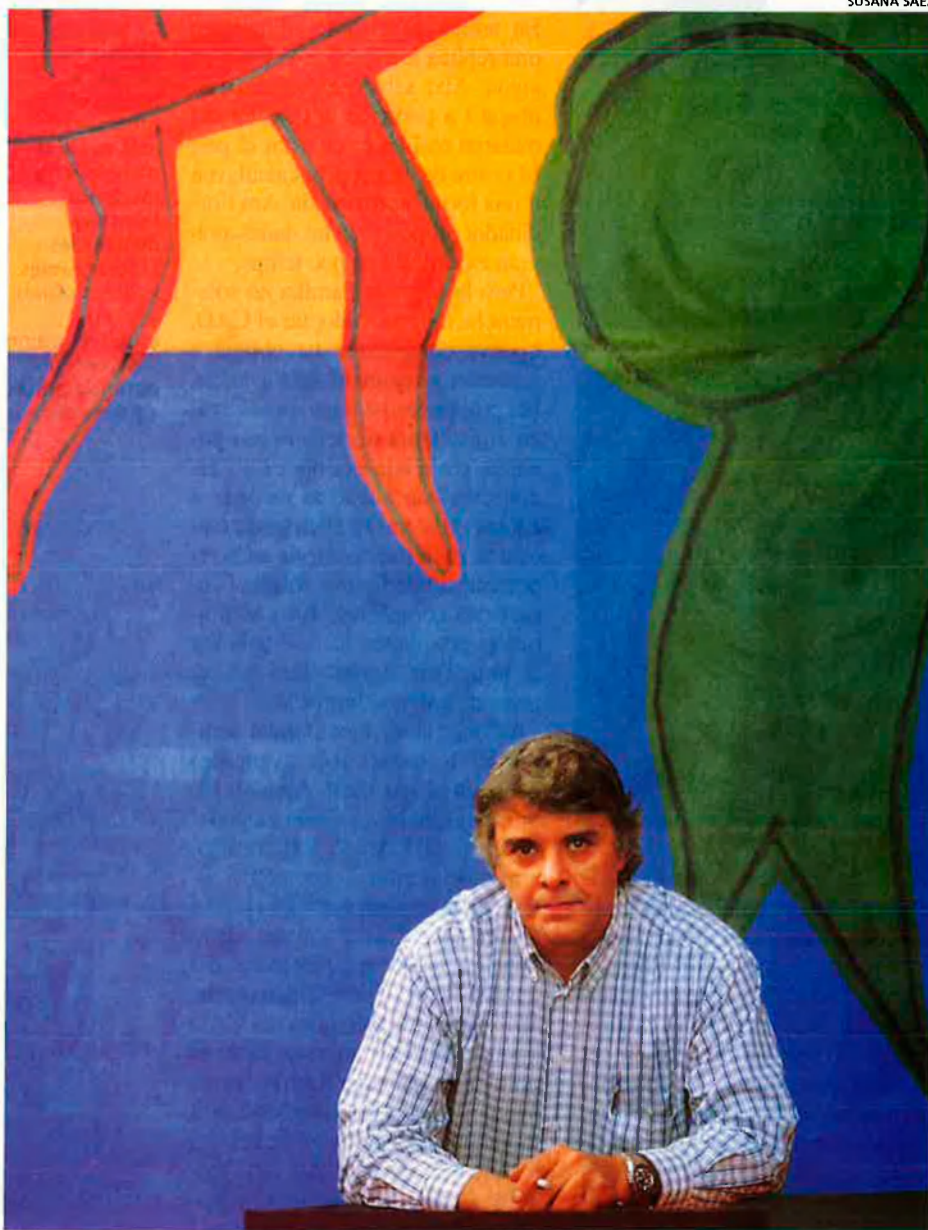

Barcelona, capital d'Eros

El dia 30 de gener obrirà les portes el Museu de l'Eròtica de Barcelona. Una iniciativa privada que recorre diverses civilitzacions, des de l'antiguitat fins al Molino, ben a prop, sense descuidar el còmic ni la cinematografia.

Xavier Estera, director del Museu de l'Eròtica. Està segur que el centre tindrà una molt bona rebuda.

És situat al número tres del carrer de Bergara, en ple centre neuràlgic de Barcelona, no lluny de la Rambla i del Barri Xinès on dècades enrere Eros animava la nocturnitat enfundat en plomes de cabaret. El nou Museu de l'Eròtica de Barcelona ha nascut amb la voluntat de trencar esquemes des del respecte i la tolerància, sense animar polèmiques ni ferir sensibilitats. Fa seu el compromís de rectificar la visió esbiaixada que hom té de l'erotisme i que ha contribuït a crear totes aquelles activitats que han vist en el qualificatiu un reclam publicitari. Restaurants eròtics, festivals de cinema eròtic, nits d'erotisme en llargues sessions televisives. "En la nostra societat d'Occident s'ha confós pornografia amb erotisme —explica Xavier Estera, director del Museu—. La gent no ho entén perquè ha rebut impactes distorsionats amb finalitats comercials. En canvi, hi ha una diferència fonamental entre pornografia i eròtica. Aquesta és un art que estimula el cervell, un art que l'única cosa que pretén és moure la sensibilitat de l'espectador a través d'una obra, d'un objecte... del que sigui. En canvi, la pornografia etiqueta relacions heterosexuales, bisexuals, homosexuals, zoofília, perversions". Així ho entén Estera, després de passar quatre anys i mig buscant documentació, adquirint peces de tot el món per compondre el fons museístic. El Museu de l'Eròtica de Barcelona ha estat impulsat per un grup d'antropòlegs, periodistes i gent de l'àmbit de la comunicació

europaus i nord-americans, alguns dels quals han volgut conservar l'anonimat sota el cap visible d'Estera. El cost del museu voreja els cent milions de pessetes que inclouen la remodelació del local i la compra del fons que, com podrà comprovar el visitant, és de la més variada naturalesa. "Vaig aconseguir una escultura de quatre metres d'alçada d'una tribu africana, també vaig haver de moure cel i terra per poder treure de l'Índia algunes peces". Igualment ha hagut de viatjar per l'Extrem Orient: l'obligat Japó, la Polinèsia, la Micronèsia... "He fet d'una mena d'Indiana Jones", defineix Estera mateix el seu paper d'aquests darrers quatre anys. Però la col·lecció, a banda les adquisicions realitzades a tot arreu del món, es completa amb la donació i cessió de col·leccions privades, com ara la sèrie de fotografies i vestuari pertanyent al Molino o la de l'heraldista Armand de Fluvià, el qual llegirà un *manifest* durant l'acte inaugural del museu, en defensa de les llibertats sexuals. Igualment, figuraran en les vitrines de les sales, unes mostres representatives de literatura eròtica amb exemplars de la col·lecció "La Marrana" o de l'emblemàtica "Sonrisa Vertical". En definitiva, un total de més de vuit-centes peces en què alternen fotografies de Mapplethorpe amb algun consolador romà del segle II aC, o amb imatges de Picasso i la pintura líquuada de Salvador Dalí, o amb rèpliques d'escultures fàl·liques provinents de les civilitzacions orientals. No hi faltaran tampoc, molt en voga en els museus moderns, una petita escenificació, en aquest cas de sadomasoquisme del segle passat ni la presència d'alguna feminitat exuberant de cartró pedra que va tenir la sort d'escapar de les fogueres de les falles valencianes. "Tot aquest material anirà variant, perquè el nostre és un museu viu", assegura Estera. Cada quatre mesos o sis les peces, exceptuant-ne els apartats dedicats al Molino i al Barri Xinès de Barcelona, passaran de la presentació pública als magatzems, o d'aquests al nou museu de l'eròtica que s'inaugurarà l'estiu que ve a

SUSANA SÁEZ

El Museu de l'Eròtica de Barcelona ha nascut amb la voluntat de trencar esquemes des del respecte i la tolerància.

Madrid, o als futurs espais previstos per a Milà, Roma i, posteriorment, Atenes.

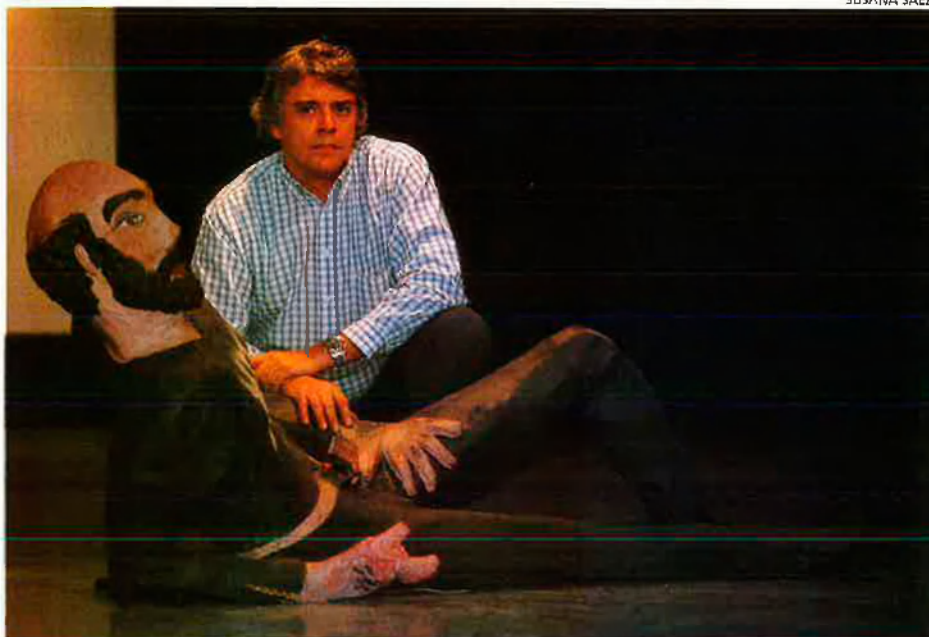
De la Venus paleolítica a les nits de la Rambla. El Museu proposa una visió de la història a partir dels moments gloriosos de l'art eròtic per tal de mostrar la perennitat i vigència de la llibertat sexual d'aquesta expressió humana. "L'eroticisme no té sexe", afirma Estera. Les Venus paleolítiques, l'antiga Grècia, Roma i les seues mixtures orgiàstiques, els il·lustradors eròtics del Renaixement, les sofisticacions sorgides dels productes literaris del Marquès de Sa-

de, els mites eròtics de la gran pantalla, rèpliques artesanals de cinturons de castedat, afrodisíacs..., una col·lecció de talles fàl·liques, un record del Molino dels temps de la Bella Otero i una passejada pel Barri Xinès de la mà de Paco Villar, autor del llibre *Historia y leyenda del barrio chino des de 1900 a 1992*, quan els carrers del nucli antic "acollien el públic benestant del Liceu a la cerca de còpules a dues pessetes", són alguns dels escenaris de la memòria sexual de l'ésser humà.

Igualment, s'atura en l'apogeu del còmic eròtic dels anys 70 que polaritzaren les primeres portades

Dalt, els darrers preparatius al Museu abans de l'obertura de portes. Baix, escultura original de Tanzània. El Museu compta amb un fons de material divers.

Xavier Estera amb el MX-2 d'El Víbora'. El Museu compta amb donacions privades, com

d'El Víbora al voltant de les quals s'aplegà l'ambient hippy de la Barcelona d'aquella època.

Tot i la infinitat de variants i sofisticacions de l'expressió eròtica, el Museu no exposarà, almenys en una primera fase, pràctiques com ara la zoofília, "més que res, per respecte a Occident". Com tampoc no tractarà de la relació del sexe amb les religions més pròximes. "La Bíblia té passatges molt eròtics que, per ara, ens estarem de mostrar, però que en un futur presentarem al nostre públic. De la mateixa manera que preferim passar per sobre el sexe en l'Islam del qual coneixem una forta component eròtica", explica Estera. I és que els impulsors del projecte han optat per començar amb peus de plom. "És un tema delicat i la gent s'ha d'anar educant de mica en mica".

De fet, el projecte museístic pretén sensibilitzar el públic en la idea que l'erotisme dista molt de ser una activitat *non grata*, raó per la qual s'ha iniciat una campanya de promoció a les escoles de visites gratuïtes. "Totes les escoles tenen obertes les portes -afirma Estera- i els nens podran passejar-s'hi lliurement amb professors i tutors. En canvi, el que no permetem, per respecte a la nostra societat, és l'entrada a menors de setze anys, si no van acompanyats". Les previsions també apunten a un gran nombre

Grècia, Roma, Egipte, el Molino o el Barri Xinès de Barcelona són alguns dels escenaris del Museu de l'Eròtica.

de públic curiós i de gent gran que vulga recordar els anys 30 i aquell breu període de llibertats que va representar l'època republicana. Es tracta, doncs, d'un museu de divulgació gens especialitzat, d'un centre on tothom té cabuda, obert com la mateixa estructura interna. I és que la façana ha estat construïda amb vidre i evoca transparència, contràriament a l'hermetisme que han de practicar, segons les normatives, els comerços d'objectes sexuals. Vol distanciar-se'n a fi que la societat barcelonina no confongui termes, però també expressar amb la seua arquitectura que l'erotisme ultrapassa tabús i prohibicions. Per això les dues plantes que componen el museu es redueixen a un sol espai, sense parets ni

divisòries, exceptuant-ne tan sols la presència d'alguns panells de fotografies i reproduccions d'obres d'art. La resta, llibertat total sobre fons a tres colors primaris en què es destaca un roig intens. "Que la gent no es pensi que el vermell equival al vermell dels *meublés*. Es tracta del vermell de la vida, de la sang, però no dels prostíbuls. El blanc oxigena, és el blanc també de la puresa. I tots dos reposen sobre el negre, com a base i element delimitador", explica el director.

En aquest espai de regust mondrianesc ressaltava, d'entrada, el símbol del centre creat per Xaus. D'un cromatisme impactant la gran obra del català reflecteix molt bé el principi de vida, la sensualitat que emana de l'expressió eròtica. Uns símbols que Estera espera un dia veure animats passejant-se per la Rambla, indicant a locals i turistes l'adreça del museu. De Xaus, també se n'hi exposen algunes teles i els matalassos i llençols que va pintar en un hotel de Sitges arran d'una acció en favor de les llibertats sexuals.

Molt més que no una sala d'exposicions. Encara que en un primer moment es limite a exposar els fons de la col·lecció, el Museu de l'Eròtica pretén traspassar els límits estrictes de l'activitat expositiva per fer del número tres del carrer de Bergara un centre de difusió de l'erotisme. Debats, premis de poesia eròtica o projeccions de pel·lícules i cicles, com ara la col·lecció cinematogràfica d'Alfons XIII, fomentaran la reflexió sobre unes propostes artístiques i vitals fins avui no sols deixades de banda sinó perseguides fins i tot per la moral cristiana.

De moment, quan se n'ultimaven els preparatius a l'hora del tancament d'aquest article, la gent s'atura davant la façana, llegeix el rètol de "propera obertura" i el de Museu de l'Eròtica; observa, imagina, però no s'espera trobar el cordó umbilical que uneix un cinturó de castedat amb el cartell d'*Emmanuelle* o amb un platet de porcellana xinesa.

Eliseu T. Climent